

[Lembourn.]

land i højere grad lægges over på den grønlandske befolkning selv. For det andet at koncentrationspolitikken bremses yderligere, at de store bysamfunds udvikling, det gælder især Godthåb, holdes tilbage, og at den befolkning, der lever på de mindre steder, får bedre udviklingschancer, end de hidtil har haft. For det tredje at vi ønsker at bevare den grønlandske kulturs selvstændighed, og det gælder først og fremmest det grønlandske sprog. Jeg er også sikker på, at ministeren kan erindre, at jeg som ordfører for det konservative folkeparti i sin tid her arbejdede for, at det grønlandske sprog blev bevaret i de første klasser i folkeskolen. Desuden mener vi, at privatiseringen bør fremmes, og at der må lægges vægt på en ny erhvervsudvikling. Så vidt jeg erindrer, er ministeren og jeg ganske enige om, at det især gælder udvikling af turismen og minedriften.

Nu hørte vi vores nye Grønlandsmedlem, hr. Moses Olsen, dels synes jeg, meget klogt argumentere for, hvorfor han vil tage stilling fra sag til sag — jeg vil gerne komplimentere ham for denne tale — dels hørte vi lidt om hans syn på Grønlandspolitikken, og jeg kan altså konstatere, at den ændring, som skete i den forrige regeringsperiode i Grønlandsrådet på de områder, som jeg her har nævnt, og som de daværende regeringspartier bakkede op, nu i dag har fået et flertal i folketinget, idet altså både den nuværende Grønlandsminister, og jeg forstår også hr. Moses Olsen, støtter disse partiers Grønlandspolitik. Det kan kun glæde mig, at de synspunkter, som vi i så mange år har kæmpet for, nu har et flertal i folketinget, og det bliver spændende snart at se dem realiseret.

Svend Haugaard: Jeg vil gerne først kvittere for den tale, hr. Moses Olsen holdt her, med at sige, at jeg synes, der var meget deri, der lover et fornuftigt samarbejde.

Med hensyn til Grønlandspolitikken har det hidtil været karakteristisk, at der har

været en meget stor enighed om den både imellem partierne her i salen og i Grønlandsrådet, hvori de 5 udvalgsberettigede partier har været repræsenteret sammen med de to grønlandske medlemmer af folketinget og repræsentanter for landsrådet. Der har også været stor enighed mellem Grønlandsrådet og det grønlandske landsråd. Jeg vil gerne understrege, at jeg mener, det er godt sådan, og at det bør være sådan. På den baggrund undrer den tale mig lidt, vi hørte her fra hr. Lembourns side, idet jeg synes, han pustede en uenighed op, som jeg ikke mener findes.

Det, jeg gerne vil omtale nærmere, er den pressemeddelelse, som den nye Grønlandsminister udsendte den 9. oktober, og hvori der bliver sagt, at ministeren flere år har efterlyst en nyvurdering af Grønlandspolitikken, men har talt for døde øren, specielt at disse tanker ikke var velkomne hos de skiftende ministre, og derfor var han altså parat til at tage handsken op. Jeg forstår, at der i det at tage handsken op, ligger en vis trussel om, at enigheden måske hermed er forbi.

Så langt tilbage jeg har haft med Grønlandspolitikken at gøre, kan jeg ikke minde, at den nuværende Grønlandsminister én eneste gang på afgørende punkter har fremsat ønske om en nyvurdering af Grønlandspolitikken.

Det er da klart, at vi til enhver tid vil være parat til at vurdere Grønlandspolitikken på grundlag af den nye udvikling, og derfor er der stadig væk noget, der ændres. Jeg synes, at der er andre i udvalget, der i højere grad har været inde på spørgsmålet om det større grønlandske ansvar, og her det større grønlandske ansvar både med det søde og det sure, der følger med. Jeg tænker ikke mindst på Grønlandsrådets beslutning i Godthåb i 1970, som også blev taget i meget stor enighed, og som ministeren tilsluttede sig ligesom de andre ting, der har været fremført i udvalget gennem årene. Nu har jeg ikke nogen som helst lyst til at kaste nogen handske og vil absolut ikke gøre det,